

טַרְיִי — אֹוֹצֵר הַחֲמָדוֹת — לְזַבָּחוּטַשׁ

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

הכל
תשיעי

דבר מלכות

קרח - ג' תמוז
העולם כבר מוכן לנגולה



שיחות קודש
מכבר קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מלובאוויישט



ויצא לאור על ידי מערכת

"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטיערן פארקוויי

שנת חמישת אלפים שבע מאות שמונים ושלש לבריאה
שנת הקהיל
מאה עשרים וacht שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מוקדש להתגלותו הממידית לעיניبشر של
כ"ק אדוננו מורהנו ורבינו מלך המשיח שליט"א
למטרה מעשרה טפחים ומתקד חיים נצחים
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו תיכף ומיד ממש

*

עלילוי נשמת
הו"ח וכ"ר ר' מנחם מענדל הלו
בר ליב يول הליי ע"ה
נפטר ביום י"ב איר ה'תשנ"ז
וזוגתו מרת רחל בת ר' מרדכי ע"ה
נפטרת ביום ט' תמוז ה'תש"ס
קטש
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנים
הרה"ת ר' ברוך שמעון הלו זוגתו מרת פניה
ומשפחתם שיחיו קטש

*

ה"י שותף בהפצת "דבר מלכות"
להשיג הшибות, להקדשות ולפרטים נוספים טל.: (718) 753-6844
חוכן לדפוס ע"י
יוסף יצחק הלו בן אסתר שיינדל
יחי אדוננו מורהנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד
כתובתינו באינטרנט: <http://www.torah4blind.org>

להביא את 677 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זכר בודאי את שלל הקובציים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודשبعث ניתן להציג את חלקם בראשת האינטראנט, אצלך בבית!

קביצים גרפיים וקביצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק א"ש מה"מ מהשנים תנש"-תש"ב.
יזי המליך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בענייני גאולה ומשיח.
המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק א"ש מה"מ (החל משנת תשנ"ח).
שיחות הגאולה: גליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלמה".
משמעותו: גליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.
האמונה הטהורה: גליון שבועי בענייני אחריות הימים.

קביצים גרפיים בלבד:

לאוטו שיחות: שיחה מוגחת של כ"ק א"ש מה"מ היול' לקרהת כל שבת ב-770,
על-ידי "עוד להפצת שיחות".

חדש לאוטו שיחות (מתורותם): שיחה מוגחת של כ"ק א"ש מה"מ הנדפס בספר
לאוטו שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

לחקהיל קהילות: גליון שבועי מתורתו של משה בענייני הקהילת קהילות שבת,
בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קביצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירثان לבני היישבות, בהוצאת מרכז אה"ה בארץ הקודש.
ליקוט ניגונים: שתי חוברות על ניגונים שנגין וביאר כ"ק א"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).
דרך הירושה: (אידיש) קונטרס מיום אחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בענייני גאולה ומשיח.
לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטיעם לפרש השבעה מתוך הספר, בהוצאת ישיבת
אהל תורה, ניו-יורק.
דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היול' על-ידי מוסד חינוך "אהל תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רביינו שבבלב"

ושיחת ש"פ שופטים ה"תנס"א

מדור מיוחד לספרים וחוברות באנגלית בענייני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלווי שנגלוּב

וכתובותו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוןנו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

משיחות יום ה' פ' קrho, בדור"ח תמוז*
וש"פ קrho, ג' תמוז ה"תנס"א

- תרגום מאדית -

א. ג' תמוז הוא היום בו נשתרר החופש תיגتن לו למחרטת, י"ג תמוז, ואו' כ"ק מio"ח אדרמו"ר (בשנת תרפ"ז) – פרוז"ת מהMASTER בבית האסורים ("שפאלערקע" בלענינגראץ), בתנאי שישע מיד לגלות, בעיר מקלטו קאסטרואמא לשלש שנים.
בשעתו עדיין לא ידעו אם והוא דבר טוב ומצויד ישתלשל הדבר (כיוון שהגם שער מקלט הוא MASTER "כל יותר" מבית האסורים,Auf"c הרי זו גלות עם כל ההගבלות שבזה⁴, ועודין נותרה הסכנה שכולים להתרחט וכוכו⁵; אבל לאחר מכאן, ביום י"ב תמוז, קיבל (בקאסטרואמא) את ההודעה שהশחררים אותו, ותעדות

בשאלת שאלה פשוטה: כיוון שהגאולה הרי היתה נס מהקב"ה (שלכן צריך להיות ייוזו לה' חסדו ונבלאותיו לבני אדם⁶) – מדובר לא ה' וה מלכתחילה נס בתכליות השלימות, שהגאולה השלימה תבואה בשילומות בבת אחת, ולא כפי שה' בפועל, שהוא השתלשל בשלבים: קודם התחלת הגאולה – היציאה מבית האסורים – ב' תמוז (אבל – מגלים אותו לגלות), ורק לאחר כמה ימים, שליליות הגאולה ב"ב"י⁷ תמוז?

*) להמשך ד"ב בית רבקה ולחדריות דמנחתיין תחינה.

1) כן נקרא ע"י בעל הגאולה ("עיר מקלט")

– ראה מכתנו: ט"ו סיוון תרפ"ח לחגיגת י"ב תמוז הראשונה (נדפס באגדות קודש שלו ח"ב ע' פ. ושם⁸). יז איר תרצ"ד (נדפס שם ח"ג ע' עט. ושם⁹). עוד.

2) פרשת המאסר והגאולה – ראה לקו"ד ח"ד תרי, ואילך. ספר התולדות אדרמו"ר מהורי"ץ ח"ג ע' 105 ואילך. ועוד.

3) ובפרט שבעשו לא ידעו החסידים (משא"כ בעל המאסר והגאולה עצמו – ראה ספר השיחות תש"א ע' 139) שהשלוח לגלוּת הי' תמורות משפטו להיפך החסדים ר"ל (בדלקמן בפנים).

4) ובלשונו במקتاب ט"ו סיוון ה"ב: בו ביום ג' תמוז) הוכרחו יצאת בגולה אל עיר מקלט כו' – ולהעיר דгалות "סקול כמעט מיתה" (חניך מצוה ת').

5) ולבן לא בירך או ברכת הגומל (עד לאחריו שהגאול בעיתו בט"ו תמוז), כי "אן לברך עד שיצא מהסנה לגמרי" (סדר ברכת הנחנין לאדה"ז פ"ג ס"ה).

6) יום הולדת בעל הגאולה (בשנת תר"ס).

שקרו בג' תמווע: "שם בגבעון דום", והתחלת הגאולה דכ"ק מוי"ח אדרמו"ר (כליקמן ס"ז¹⁷).

עד השאלה הנ"ל בוגע לאי תמווע (מדוע לא היה זה מלכתחילה נס באופן דגאולה שלימה), נדרשת הסברה גם בוגע להנס ד"שם בגבעון דום":

כיוון שקרה כאן נס, ונס גדול כהה עצירת המשם (שהו מהנסים הגדולים ביותר שקרו אי פעם¹⁸, עד שהפסוק אומר¹⁹ "ולא היה כו"ב הגאולה זו - הגאולה דכל בן"י מדינה ההייא וככליקמן). להמשיך במלחמה ע"י ראיית האויבים ורדיפתם ("כי בעת היא עמד המשם נוכח בגבעון וחש פן יSKUע בעונתו ולא יכולו לרודף אחרי האויב באישון הלילה, ולזה אמר להמשם שלא ילך מהלכו וימתין עוד נוכח בגבעון, במקומות שהוא עומד"²⁰) – הרי הנס hei יכול כבר להיות תומו, כי אם גם את כל מחכבי תורתנו הקדושה, שמורי מצוה, וגם את אשר שם ישראל יכונה").

ובודאי הסדר בו – שהגאולה בא בשלבים – הוא בהשגה פרטית, עם טעם בדברי, ובפרט שהוא קשור עם המאסר והגאולה דנשיה בישראל, והגאולה כלל לכל בניי (כפי שבעל הגאולה כתוב): "לאathi בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמווע, כי אם גם את כל מחכבי תורתנו הקדושה, שמורי מצוה, וגם את אשר שם ישראל יכונה".

ב. ביום דג' תמווע – שנים רבות ודורות רבים הרבה הרבה דורות לפניו – הי נס: ביום זה²¹ אמר יהושע²² "שם בגבעון דום", ווידם המשם גוי עד יקום גוי אויביו"²³.

כיוון שהכל הוא בהשגה פרטית²⁴, ובכל שנה חווורים על עצם העניינים כפי שהיו בפעם הרשותה²⁵, צירכים לומר שבודאי ישנה שייכות בין שני הנסים

(17) ראה גם לקוש"ש ח"ד ס"ע 1314 ואילך. ח"ה

ע' 114 ואילך. חכ"ה ע' 260 ואילך.

(18) ראה לרבות יהושע שם, יב (בתחלת פירושו): אם hei שהמשם עמד ובטל מהמנועה הנראית לו הנה hei ההפת יותר נפלא לאין שערו מהMOVוטים שנעשו ע"י משה וכו'.

(19) יהושע שם, יד.

(20) מז"ד שם, כב.

(21) בא, יג.

(22) פסוק יא.

(23) ראה שייחת בעל הגאולה בשם "תטרפה"²⁶ (יום קודם נסייתו מדינה ההייא); נסייתו מכאן אינה מצד ההכרה, אלא סדר מסודר ישנו כאן (שהמ רפואי בחוספת ע' רטוח).

(24) סדר עולם רביה פ"א.

(25) שם, יג.

(26) כתור שם טוב הוספות סק"ט ואילך. וש"ג.

(27) ראה רמ"ז בס' תיקון שובי"ם, הובא ונחת'

בש' לב דוד (להחיד"א) פכ"ט.

לעילי נשות

ר' נתנאל ב"ר אפרים ע"ה נסים נפטר ביום ט"ז סיון ה'תשס"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרתה דבורה בת אסתר תה"י נסים

לאורך ימים ושנים טובות עד בית

גואל צדק, ומנוח בריאות הנכונה

*

נדפס ע"י ילדיהם

ר' עמוס וזוגתו מרתה רישא שיחיו נסים

ר' אפרים וזוגתו מרתה מריטה שיחיו נסים

ר' דוד וזוגתו מרתה אורה שיחיו ברוך

* *

לעילי נשות

ר' שלמה ב"ר יוסף ע"ה קרמרמן

נפטר ביום ט' מ"ח ה'תשס"ח

זוגתו מרתה רבקה לאה ב"ר נחום ע"ה קרמרמן

נפטרה ביום י"א שבט ה'תש"פ

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י ילדיהם

ר' עמוס וזוגתו מרתה רישא שיחיו נסים

ר' נחום יוסף שיחי קרמרמן

ר' גרשון שמואל וזוגתו מרתה רונית שיחיו קרמרמן

ר' מרדכי יצחק וזוגתו מרתה גיטל שיחיו אפסל

ומזה מובן גם בקשר לתלמידי הישיבה – אשר בקשר לחשיבות הבית של הישיבה, ציל אלים הוספה בכל ענייני העבודה דהישיבה באופן האמור לעיל, וכלל בראש – בלימוד התורה, הן נגלת דתורה והן פנימיות התורה, ובתקדמת עבודת התפללה, ותלמוד גדול שמביא לידי מעשה¹⁴ – גמilot חסדים, וביתר עם העבודת התשובה, וככלות העבודה דהפעצת המעינות הוצאה, הן בהאדם עצמו, והן ב"חוצה"¹⁵ כפושטה – להפיז המעינות מהוציא לוי אמות הישיבה ור' אמות הקדושה, ועוד ל."חוצה" שביעולם, עד ל."חוצה" שאין חוצה מננו. וכל עניינים אלו – מיסדים וחדרים בנקודות הביטול. ועוד – שע"ז מבאים בוריות את קיום הבטחתו של משיח להבשע¹⁶ ט', מלכა משיחא, תיכף ומיד ממש.

המעלה שבעבדת התשובה ("לאתבא צדיקיא בתיבתא"), ע"י העובדה ד' יפוץ מעיבוריך הוצאה" (החל מה"חוצה" שבאדם עצמו) – אשר, כל זה נעשה על ידי גלווי הנקודה¹⁷ (ביטול) שלמעלה ממדועה"ג. וענין זה מודגש במיווח במבנה בית (חדש) של תומכי תמיימים – שהבית מורה שהעבדה (דיסציפלינה תומכי תמיימים) נעשית באופן שמקפת וסתומה מכל הצדדים, ללא אפשרות להשפעות מבחוץ חי' – בדוגמה הג' קווין המחווריים וסתומים שבאות ת' [והפתחה למיטה הווא כדי להוסיף מעלה התשובה]. ובפרט ע"י בנין בית חדש, כמ"ש¹⁸ כי תבנה בית חדש ועשית מעקה לגג גוי כי יפול הנופל מננו". וייל שנרמו בוה רמז על פעילות התשובה שלמעלה מתורה שאפילו הנופל – ע"י מעקה בשלימות יהוד' מהקב"ה¹⁹ יעשה תשובה ולא יפול.

11) ראה לקו"ש שם ע' 319.

12) תצא כב. ח.

13) ראה ירושלמי מכות פ"ב ה"ו. יל"ש חזקאל רמזו שני. יל"ש תהילים רמזו תשב.

בנסים²⁰: (א) הנס אינו משנה טبع הדבר. כהנס דמכת דם, שכשחמים נתהפקו לדם נשארו הם במחות מים, וכשהנס נפסק, נתבלט ממלא שינוי המים לדם. ובנדוד' – ש, יודם המשמש" ר' רק נס ביחס להשימוש עצמה, ואח"כ חור הסדר הקבוע דמהלך השימוש בתוך מהלך שאר הגלגולים. (ב) נס משנה את טבע ומציאות הדבר (כהנס ד' ידו מצורעת בשלג²¹, שלאחר הנס היהת הצרעת על היד באופן טבעי, ובכדי להחזירו לטבעו הקודם וקוקים לנס מHALK²² כל הגלגולים²³, שנעשה ע"י סיבוב גלגל היום, "המקיף ומסביב את הכל"²⁴), וגם התוצאות מזו, וסיבוב הגלגולים הקטנים בגלגל השימוש עצמו²⁵, וכיון²⁶.

ג. וייל שע"ז הוא בביואר על שאלה דומה בפרשנו – בקשר לתנשא ד' פרה מטה אהרון²⁷:

בஹש להערעור על הכהונהDKRHT ועדתו ציוו הקב"ה למשה לקחת מטה מכל שבט, "שנש" עשר מטות איש את שמו כתהוב על מטה לו", "והי" האיש אשר כתהוב על מטה לו", וכך היה – אביהר בו מטה יפרח²⁸. וכן היה – שם השמה הניה את כל המטות "לפניהם" באוהל העדות²⁹, ולמהרת – "ויבוא משה אל אהל העדות והנה פרח מטה אהרן לבית לוי, ויצא פרח וישץ צין ויגמול שקדים"³⁰, ומשה הוציא את כל המטות בכדי שכל בני יראו זאת³¹, והקב"ה

(23) ואעפ"כ, מפורש בקרא "ירdem המשמש וירח עמד" – כי פרטם אלו היו נוגעים לייחישע לנצחון המלחמה (ראה מזו"ד שם).

(24) רmb"m הל' יסודי התורה פ"ג ה"א.

(25) ראה רmb"m שם ה"ב. ה"ד.

(26) שקו"ט באפנן תנועת הגלגולים, ואופן ההשפעה של גלגל אי על שר הגלגולים (bam hem כולם כמו גוף אחד או כמו גופים מוחלקים) – ראה ספר החקירה להצ"ץ, ו. ב. ח. ב. אליל. ו. שנ'.

(27) ובפרטות – יש בה ג' סוגים: (א) שוגם בעת הנס נשאר הדבר במוחו (להעיר שבעת מיטם הרוי "גיגית מלאה מים . . ירושאל שותה מים קו") – שמו"ר פ"ט, י. (ב) ע"ד הנס דקרו"ס,

שננס פעל שינוי בטבע המים שיהיו "כחמות אבניים", אבל לא נשגה המים במוחתו ליבשה, ולכן "אללו הפסיק ה' את הרוח ברגע היו המים שינוי וניגרים" (שעהיה"א פ"ב). (ג) הנס פועל שינוי בטבע הדבר, כמו הנס דידו של משה מצורעת

14) קידושין מ. ב. ו. שנ'.

15) אג"ק הידועה דהבעש"ט (כתר שם טוב בenthalton. ובכ"מ).

16) ראה לקו"ש שם ע' 319.

17) תצא כב. ח.

כשלג. [ולהעיר מהג' אופנים בביואר שימוש לא אלל ולא שתה ארבעים יום, ראה למן העדרה 114]. ובנדוד' – נס העמדת המשמש – אפשר לומר בא' מג' אופנים הב"ל, וע"פ המבואר لكمן בפנים שננס זה פועל שנייה בטבע מהלך השימוש), אף"ל שהה הי' כאמור הב' או אופן ה' הנג'ל.

(28) בהבא להלן, ראה לקו"ש ח"ה ע' 176. ח"ו ע' 89. ח"ח ע' 242 ואילך.

(29) שמות ד. ז.

(30) פרשנו יז. כב.

(31) שם יז'ה. כ.

(32) שם. כב.

(33) שם. כד.

"ויצא פרח (כמשמעותו⁴¹) ויצן צין חנתת הפרי כשהפרה נופל⁴² ויגמול שקדים (כשהוחכר הפרי הוכר שהן שקדים⁴³)."

[זוהה הראה לבני], שבחרית הקב"ה באחרון הכהן היא באופן שהכהונה נעשית אצלם מעלתו הטבעית (שנשארת לעד אצל אהרן ובנוי).

ועוד"ז הוא הביאור גם בהגloss ד"ש משגביעון דום, וננס הגואלה דג' תמוז, כדלקמן.

ה. ויש לומר הביאור בויה:

חויל אומרים⁴² ש, כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו". גא, שכל דבר בעולם – אף שעולם הוא מושון העלם והסתור⁴³ – נברא ב כדי נשלות את בכורו של הקב"ה, וזה נפער ע"ז עבדות היהודי שנמנצל את ענייני העולם לכבודו של הקב"ה.

ו hutם וההכרה על זה מרומו גם בלשון המשנה "(כל מה) שברא הקב"ה": כיוון שהקב"ה הודיע בתורתו ש"ברא הקב"ה" – שהוא בראשו את הדבר והודיע איך ברא אותו, שברא אותו באופן שנוטל בכוכיו מכחותיו וזרנו (שת נמי מהתבונת) לברוא כל נברא בכח מיוחד – כה התחווות יש מאין שהוא דוקא בכח העצמוני⁴⁴, ובפרט ע"פ תורה הבעש"ט⁴⁵ שהתחווות הבריאה מתהדרת בכל רגע ורגע מאין ואפס ממש – הרי זו הוכחה שהקב"ה רוצה שלביבאים תהיה שיכות עם (כח) הבורא (הקב"ה) שלהם, עד שיויכלו להויסף בכוכיו

⁴¹ פרשי עה"ב.

⁴² אבות ספ"ג.

⁴³ ראה לקו"ת שלוח לו, ד. מאמרי אדרהאמ"ץ

בדרים ח"א ע' שג. ח"ג ע' נט. ועוד.

⁴⁴ אגה"ק ס"כ (קל, ריש ע"ב).

⁴⁵ שעיריה"א פ"א.

אמר³⁴ "השב את מטה אהרן לפני העדרות למסמרת לאות", "לזכרון שבתרתי באחרון הכהן כי"³⁵.

וצריך להבין: כיוון ש, פרח מטה אהרן" ה" נס בכדי להראות על בחירת הקב"ה בכוהנות אהרן – ה" מספיק אילו היו נעשים שקדים מוכנים על המטה, שזה ה" סימן לבני", גא. שכארה ה" מספיק שהנשׁתנו ה" רק בהפרט שנוגע לכובנת הנס ("שבחורת באחרון הכהן") – לשם מה ה" הנס דשקדים צריך להיות צמיחה וגידול בסדר טבעי – "ויצא פרח ויצן צין ויגמול שקדים" (ואות כל זה הראה משה לבני"³⁶), ויתירה מזו – "למסמרת" נשאר לא רק מטה אהרן והשקדים, אלא גם הפרחים, כדאיתא בגמרא³⁷ "MSGNGN" ארונו נגנו עמו כו' מקלו של אהרן בשקדין ו/or צח"ז³⁸?!

ونקודת העניין בהזה³⁹: התבלית והחידוש דנס זה הויא, שהגס שטעה מצד עצמו אינו שייך בטבעו לפריחה וצמיחה פירות, וה יכול להיות רק בכחו של הקב"ה (נס), אעפ"כ, נפעל נס זה במטה אהרן, וזה ה" ונשאר לא סתם עניין נס למלعلا לגומי מהתבונת, אלא שזה מתקשר עם טבע המטה. ולכן ה" אופן הפריחה בסדר טבעי מהטיה. (אבל לא בהגבלת הזמן) לצמיחת פירות⁴⁰:

³⁴ שם, כה.

³⁵ פרשי עה"ב.

³⁶ ראה בראוכה לקו"ש חכ"ג ע' 181.

³⁷ יומה נב. ב. ושות.

³⁸ ראה לקו"ש שם ע' 121. ושם ע' 119.

³⁹ בהבא להלן ראה גם לקו"ש שם ע' 119 ואילך.

⁴⁰ ויל' נפק"מ – שמותר ליהנות משקדים אלו ומהפריות הגודלים מהם, כי אכן מעשה נסים (ראה תענית כד, ב), בדבשיות משמע שחשקדים היו פירות טבעיות, שהםם אפשר לגודל עוד פירות (שקדים).

קטע משיחת ש"פ קrho, ג' תמוז ה'תנש"א

– בקשר לחנוכת הבית של הבני החදש
דישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש בקראוון-הייטס –

דבר עלייל ע"ד החילוק בין תיבת קrho ו"תקת" (שתי הפרשיות שקורין בשבת זה – פ' קrho בקריאת היום, ופ' חוקת בקריאת תפילה המנחה) – ששתיהן כוללות מאותיות "ח", אלא שב"תקת" ניתוספה אותן ת' (משא"כ ב"קרו"ת – אותן ר'), הכללת ג' קווים מחוברים (מלמעלה וב' הצדדים), וממה (שעו) למטה, ונוקדה בצדיה.

ויש לקשר זה גם עם החגיגה המתיקית מחר ביום א' פרשת זקפת – חנוכת הבית של בנין החדש דישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש:

ענינה של ישיבת תומכי תמימים הווא⁴¹ – שליחות ("תמים") העובדה בכל הג' עניינים והקווין דתורה [נגלה דאות ת' מהחוברים] יחד (כמו הג' קווין דאות ת' ופנימיות התורה], עובדה [תפלה] וגמ"ח [כללות העובדה ד' יפוצו מעינותיך חוצה"], וכולם ביחס, וע"ז כל ג' לבושי הנפש (מחודו"מ) יחד. וכן לפה – גם מחבאה דיבור ומעשה, מפרק בין השם דיבור ומעשה, כמרומו בהפסקה ובכל שלשה לבושי הנפש יחד – מחלוקת דיבור ומעשה⁴². דאף שצ"ל הפסק בין מחלוקת דיבור ומעשה, כמרומו בהפסקה בין רגל השמאלי והרגל הימני דאות ה"אי – הרוי ע"ז סיום ושליחות העובדה בקדושה, הנרמות באות תי"ז (סיום כל הא"ב), בעשה החיבור של מעשה עם מחלוקת דיבור וឌיבור, שהמעשה באה בהמשך אחד עמהם, באופן של ורויות דקדושה (כנרמו גם ב"פרח מטה אהרן" . . ויגמל שקדים⁴³, הוריות דגידול שקדים⁴⁴;

וכיוון שת' מורה על שליחות העובדה – יש בזה גם המעללה שע"ז עבדות נתנה" (קהלת יב, ז) שיכת דוקא בעזה⁴⁵ התחתנן.

⁴¹ למטה ודוקא – כי למלعلا ומבי' הצדדים הכל סתום ואין מקום לעניינים צדדים ועאקו"ב – הפליג, כיון שהאדם הגיע לשילימות העובדה, ודוקא למטה (בעולם הזה התהחותן) יש פתח ואפשרות לעניין של ריריה ח"ו (ראה מנהות כת', ב), וגם בצדדים – הפתח הוא למטה, כי עבדות התשובה (באופן ד' והרוח תשוב אל האקלים אשר נתנה" (קהלת יב, ז) שיכת דוקא בעזה⁴⁵ התחתנן.

⁴² וע"ז נעשה הפתח למטה "שער" לצדיקים, כמ"ש (תהלים קיה, ס) "זה השער לה' צדיקים בואו בו".

⁴³ אמר הוחר, הובא בלקו"ת שמע"צ צב, ב. שח"ש ג', סע"ב. אמר ר' אדר"ז ג' קנג, ב. תקלד. – וראה ח"ג ג' קנג, ב.

⁴⁴ להעיר שחרראש תיבות ד'תומכי תמימים" (היא אות ת' וככלפיים (לטושי)).

⁴⁵ ר' בלק (ס, א. ובכ"ג). פרשנו עה"פ. ראה קה"ר פ"ב, ז. פרשי פרשנו עה"פ. לקו"ת פרשנו נה, ג.

¹ ראה אבות פ"א מ"ב.

² ראה תניא פ"ד.

³ ראה תומ"א מג"א צה, סע"ב ואילך. לקו"ת

⁴ ר' בלק (ס, א. ובכ"ג).

⁵ ראה קה"ר פ"ב, ז. פרשי פרשנו עה"פ.

לשנת זו], ומה טוב – בהיותם תורה שבעל-פה – שילמדו משנה אחת (עכ"פ) לעיינה.

וכמו"כ יש לעורר על המנהג טוב בכמה מקומות לחזור אמר חסידות לאחר תפלה מנהה בשבת. – ויה"ר שיה" זה באופן ד"תחת" (כפי שעומדים לקרוא עתה בתפלת מנחה), שיחדור בהשומים ויפעל בהם שניין עד לאופן דחקיקה, שהוא יתקק בהם.

ותיקף ומיד ממש יביא זה כבר את הගאולה האמיתית והשלימה, והקרבת פרה העשירית, שיעשה מלך המשיח מהרה יגלה, אמן כן כי רצון¹²⁵,

ובנערינו ובokaneינו בבניינו ובכנותינו¹²⁶ הולכים כל בניי לארץ הקודש, ירושלים עיר הקודש, בית המקדש השלישי, וכאמור – תיקף ומיד ממש.

(125) רמב"ם הל' פרה אדומה ספ"ג.

(126) בא, י, ט.

להוסיף בעצמו ולהוסיף אצל הילדים בכל ענייני יהדות, בחיות ובסמהה.

ומעניין לנו: ע"פ "יש נהגין"¹²² לומר¹²³ פרקי אבות בכל שבתות הקיץ לאחר תפלה מנהה – כאן המקומות לעורר שוב ע"ז זה [ובפרט שבת זוזה] הפעם העשירית¹²⁴ דאמירת פרקי אבות בשנה זו (ששת השבועות בין פסח ועצרת, וארבעה שבועות לאחר עצרת עד

(122) סידור אה"ז במקומו.

(123) ויל הטעם על זה (אף שבתוסבע"פ צ"ל לימודי הבנה – ראה הל' ת"ת לאה"ז ספ"ב) – כי אמרית פרקי אבות בא בהמשך לתפלה (תפלת מנהה), שענין התפלה אנו לימוד (ואדרבה, בלשון הידיע) (ש"ת הרב"ש סקנ"ג). הובא ונוי' בסהמי'ץ להצ"ץ שמצות התפלה פ"ח) אני מופתל לדעתה ההatinוק, וכן גם אמרית הפק אין בגדר לימוד כ"כ – נוראה בפועל בהנחת הרוב.

(124) וגם בפ"ד דאבות (הפרק דשבת זז) מרומו הענין דעשיר – כי הד' ענינים (וחכם, גברו, עשיר ומכוון) הם כנגד הד' אותיות שם הו"י (שער מאור"ל ולקוטי הש"ס לאבות כאן), שם הו"י במילואו הוא – נשער אותן.

ולשם כך השكيיע הקב"ה את כה הבריה שלו בעולם, ובאופן שהוא בורא אותו בתמידות בכל רגע מחדש – כיוון שהוא מקשר כל נברא כל רגע עם הקב"ה, שככל פרט ופרט ובכל רגע וגצע יש להנברא הכה לגלוות את כבודו של הקב"ה מחדש (דבר ה' שהחי' אותו ברגע והמשם מחדש).⁵¹

אלilo הבריה הייתה נבראת באופן שיש בה כחו של הקב"ה, וזה כח חזק שנשאר לתמיד או למשך זמן וAINO מתחדש בכל רגע ורגע) – ה"י גilioi כבודו של הקב"ה באופן כללי ודבר חד פעמי. ע"ז שככל רגע מתחווה כל נברא מתחדש בדרכו ה', מגלים בכל רגע מתחדש את כבודו של הקב"ה. לדוגמא: ע"י שתיתים מים – מברך יהודי „שהכל נהי" בדבורי⁵², ומגלה ע"ז את הוספה לנברא תונוג אמוני ומושלם, כתבע הרביה ש„אדם" רוצה בקב' שלו מתחשה קבים של חבריו⁵³. ז.א. שנוסף על זה שהוא מקיים מה שהקב"ה מצואה אותו; פועל הוא כביבול הוספה מעצמו; שחידוש אמתי הוא – כאשר זה קשור עם הקב"ה, ה"ה מגלה כבודו של הקב"ה.

של הקב"ה,

כיוון שאלי"כ נسألת השאלה: מדוע בראש הקב"ה את העולם (לא באופן "מובדל", שהבריה, למשל, אינה יודעת שברא, בעשרה מאמרות⁴⁶ וכיו"ב, אלא) באופן שהוא "השקייע" כח (העצמות) שלו ועשרה מאמרות שלו בהבריה, ויתירה מזה: מדווע בראש העולם באופן שהוא מהוה אותו בכל רגע מחדש – הרי ה"י יכול לברוא אותו בכח חזק כזה, ש"ע"י התהווותו בפעם הראשונה היה' בכח העולם להתקיים שית אלף שנים⁴⁷, ולא יודען בכל רגע להתחווות חדשה מדבר ה'⁴⁸?

ויל הטעם על זה, כיוון שעלה בראצנו ית' שככל נברא ירגיש איך הוא פועל (או שעיל ידו נפעל) הוספה וחידוש [שאו יש לבבשו תונוג אמוני ומושלם, כתבע הרביה ש„אדם" רוצה בקב' שלו מתחשה קבים של חבריו⁵⁰]. ז.א. שנוסף על זה שהוא מקיים מה שהקב"ה מצואה אותו; פועל הוא כביבול הוספה מעצמו; שחידוש אמתי הוא – כאשר זה קשור עם הקב"ה, ה"ה מגלה כבודו של הקב"ה.

(46) אבות רפ"ה.

(47) ראה ר"ה לא, א.

(48) שהרי הטעם וההוכחה שכליות לזה שההתחווות היא בכלל רגע (כambilair בשעהו"א פ"ב) וכל הטעמיים שכליים בביואר אופן התהווות – הם ע"פ כללי השכל שנבראו ע"י הקב"ה, וכיון שהוא ית' אנו מוגדר בטעמיים אלו, ה"י יכול ברואו את העולם באופן אחר לגמרי, וטעמיים אלו לשיברוא את העולם באופן אחר לגמרי, וטעמיים אלו שיכים ורק לאחר שידענו עליה ע"פ כללי השכל שבריאת והנחתת העולם תה' ע"פ כללי השכל רקו"ש חכ"ז ע' 134 ואילך.

(49) ב"מ לח, א.

(50) והוא מכתב י"א ניסן תשל"ב (הגש"פ עם לקוטי טעמים, מנהגים וביורים – קה"ת תנש"ז) ואילך – ע' תרמב.

(51) ועוד שהנברא נשעה כמו "שלhabit עליה מאלי" (בנוגע לגילוי הקדושה וכבודו של הקב"ה שעיל ידו) – ראה ס"ה"ש תנש"א ח"ב ע' 598 (לעיל ע' 209) ואילך ובעהרה. 69.

(52) משנה ברכות מד, א.
(53) ויש לומר שהוא גם א' מתעניינים שהאדם נברא בטבע באופן כוה שוקוק לאקליה ושת"י תמיד חדש*. ולכן הנשבע "שלא י飮 כלום

*) ורק בוגרנו למשה נאמר (תשא גז, כח) שארכבים יום וארבעים יילה לחם לא אכל ומיט לא שתה" – שהוא הרי' חידוש ונם, וגם בוגרנו למשה לש' דינה במודש שנצטער מזה (שםו"ר פמ"ז, ג. וראה

משיחות יום ה' פ' קrhoת, בדרכ' תמוז וש' פ' קrhoת, ג' תמוז ה'תנש"א 7

ונשאר קשור עם טבע המטהה, כך שאופן הפריחה ה'י בסדר טבעי דצמיהת פירות, עם כל סדר ההשתלשלות שבוהה, "ויצא פרח ויצן צין ויגמול שקדמים".

ויש לומר – בלשון החסידות – השיכיות עם כהונת דוקא: החידושים⁵⁴ דכהונת (ברכת כהנים) הוא, שותה משיך מלמעלה מסדר השתלשלות⁵⁵, ולכן ה'ז קשור עם זריזות ("עד מהרה יירוץ דברו"⁵⁶, שטעם זה הסימן לבחירת הבטבב), אלא שהנס יתקשר וייחדור באהרן.

עד'ז הוא גם בנוגע להנס ד"פרח מטהה הפירות⁵⁷ (בכ"א יומס⁵⁸, מחר יותר משאר הפירות), ובנדוד' היהיטה המהירות לאל בכ"א יומס, אלא בתוכו ליליה⁵⁹ – כיוון

[ועוד'ז ע"י ברכה פרטית], "בורא פרי הגפן"⁶⁰ וכיו"ב – דבר ה' החדש בכל "פרי הגפן" בכל העולם], וכן הלאה⁶¹.

ה. עד'ז כפי שהוא בנוגע לגילוי כבudo של הקב"ה בכללות הבריאה (טבע), עד'ז הוא גם בגilioי האלקות ע"י נסים: שלימות הכוונה ברוב הנשים הוא, שהנס לא ישאר דבר שלמעלה לגמרי מהטיבע, אלא שהנס יתקשר וייחדור בהטיבע.

עד'ז הוא גם בנוגע להנס ד"פרח מטהה אהרן" – שהנס (שבא לגלות „שבורתה באחרן הכהן") פועל במתה אהרן, שנעשה

שבעת ימים⁶² ה'ז שבועות שו (רמב"ם הל' שבועות פ"ה ח'c) – כי עיי' בחנו גלגולת בכל אקליה שתתי הדבר ה' החדש שמה"י המשכה בשבדו השתלשלות ה'ה "מתעכב ושותה מלעלם" (שהכל נוי בדברו, וכיו"ב).

(54) משנה ברוכות לה, א.
(55) ובדוגמת זה בברכות הראי על מעשי בראשית, (וכי"ב) – "ברוך שכחו וגברתו לא עולם" – שע"ז מגלים מעשי בראשית אלו כבudo של הקב"ה, ביחס לכל הבריאה כולה (מעשה בראשית). – ולהעיר שלאהרונה שמענו וגרינו בעיד רוזים ונרכום, עליהם מברכים ברכות הנבל, ראה אג齊קלופדי תולדות ערך ברכות הראי" (ע' שננו ואילך). ו"ש".
ולהעיר, שלאחרונה ה'י גם התפרצות "הר-געש" ורעידת האדמה (הירוש ושנייניו בטבע העולם) במקומות רחוק בעולם, אשר, ע"י ברכותם של כמה יהודים שם "שכחו וגברתו מלא עולם" (ראה ברכות נט, א. וראה אג齊קלופדי שם ר'ע שננו, ונгла ה"ה, הר-געש" כבudo של הקב"ה ובכל העולם כולל ("מלא עולם"). ובפרט בנוגע לאלו הגרים בארץ הארץ, כיוון שאנשי הצבאות שלה נמצאים שם וועסקים בהצלת הנזוקים כ').

(56) בהבא להלן, ראה לקו"ת סוף פרשנותנו נה,

ג' ואילך). סהמץ להז'צ' מצות ברכבת כהנים (דרמ"צ קיב, איב). ובכ"מ.

(57) ראה גם סהמ"ט הרכ"ט בהתלתו. תרנ"ד ס"ע שטו ואילך. לקו"ש ח"י ס"ע 38 ואילך, ובנהנסמן שם. סהמ"ש תנש"א ח"א ע' 27 ואילך.

(58) תהילים קמו, טו.

(59) לקו"ת שם. וראה גם פרשי"י פרשנותנו יז, גג.

(60) קה"ר פ"יב, ז – הווא בלקו"ת שם.

(61) לקו"ת שם נה, ד.

יפ"ת שם. וראה גם אורה'ת שה"ש ס"ע תשעה. ס"ע תשעה. סהמ"ט הרכ"ט ע' שנון. המשך וככה הורל"ז פפ"ח. [ולדינהו שנין] (במדרש שם) ממשן שונשתנה טבעו ולא נצער, ראה בראוכה לקו"ש חולין תשא תשן. וראה בקמן הערכה (114).

עצמם מסיעים לצמיחת הגאולה [כפי ש„פרח מטה אהרן” פועל בטבע המטהה, שתה'י צמיחת הפירות בדרכ' הטבע].

ועוד'ז כפי שהי' ביציאת מצרים – שכמי צאתך מארץ מצרים ארנו נפלאות⁶³ – שנוסף על הנסים שהיו או, הרוי ה'י "וינצלל את מצרים"⁶⁴, באופן כזה שהגס שוה התהיל בדרכ' נס, הביא והכך שהמצרים עצם סייעו בזה לבני', וננתנו יותר מכפי שביקשו⁶⁵. עאכו"כ בהגאולה האמיתית והשלימה – כאשר היו נפלאות אפיקו ערך להנפלאות דיצי"⁶⁶, ה'י וזה גם כן באופן כזה שהעולם לטבע העולם עצמו יסייע לך.

יג. ובנוגע לפועל:

בஹלכנו מג' תמוzo אל ובתוךימי הגאולה ד"יב-י"ג תמוzo – שבכל שנה ושנה (שנה – שככל כל שנויי הומזק⁶⁷) מתוספת בזה עלי" – ציריך כאו"א להוציא ביתר שאת וביתר עוז בכל הפעולות הדפקת התורה והיהדות והפצת המעניות חזקה, ובאופן של זריזות, ומתחך ההכרה – שהעולם עצמו יסייע ליודע בעבודתו.

ובמיוחד – בעמדנו בזמן הקץ – כאשר ילדים הולכים למחנות-קיזין, צריכים להשתדל שילדיו ישראל ילכו למחנות קיזין שמייסדים על הינוך הקשר ועל טהרת הקודש; ואלו המתעסקים בחינוך הילדים – צריכים לדאג לנצל את זמן הקץ בתכילת השלים, ובתכילת הזריות, לנצל כל רגע פניו

(111) מיכה ז, טו.
(112) בא ב', לו.

(113) ראה פרשי" שם, המכילה עה'ב.

(120) ראה אורה'ת נ"ך עה'ב (ע' תפז). ו"ש".
(121) ר'מ"ז להז'ג רעע, ב. שרש ישע ערך שנה.

עבואה'ק ח"ד פ"ט. וראה אורה'ת מקץ שלח, סע"א.
תקעעו, א.

בעצמי עושה את עבודתי בשלימות, עד שאני מגיע לדרגא שמצוות ה'יא יפו"זו (תכלית הביטול) – מה התועלת בזה, כאשר „אתם המעת מכל העמים⁶⁸”, ובעולם סכיב' שנסם שביעים אמותיהם ריבוי עצום בכמותם בערך להכבה את⁶⁹.

ובঙנון אחר: מה יאמר העולם ומה יאמרו האומות על כך שייהודי עושה את עבודתו ד"י, יפו"ז מעינותיך חוצה", ובמיוחד – בקיורוב הגאולה האמיתית והשלימה, הרוי אין הם מבנים מה פירוש הדבר? אמן והויה עבודה גדולה ונעלית ביטור – אבל צרכים לכוארה להתחשב – טוען זו – עם העולם:

הmunduna על וההוא: העולם כבר מוכן! כאשר יהודי יעשה את עבודתו כדבוי – באופן שלמעלה מדידת ווגבלת, וביחד עם זה כפי שהוא מלובש בכלים דלבושי הטע – יראה איך שהעולם,طبع העולם ואומות העולם מסיעים לו בעבודתו.

אפיקו פעם (כאשר היו מניעות ועיכובים) ה'י הסדר אצל החסיד, שמצובו, ובמיוחד אמר, "ביתול אידיאט"; עאכו"כ עכשו, כאשר כו"מ מניעות ועיכובים אלו אינם [וכאמור לעיל, שגם במדינה ההיא נעשו שינויים גדולים לטוב], ואדרבה – בעולם עצמו רואים את הנסים והנפלאות שמרתחים בפרט בשנים האחרונות [שנת נסים, ושנת ארנו נפלאות] – כבר הגיע הזמן, שהgam שצරיך להיות עני שלמעלה מדידת והגבלה – נסים ונפלאות, עד לנסים ונפלאות דגאולה האמיתית והשלימה – ה'ז חורר גם בטבע העולם, שהעולם

(115) ואתחנן ז, ז.
(116) תנומה תולדות ה. אסת"ר פ"י, יא.
פס"ר פ"ט, ב.

מוחה, מי מקוה וכיו"ב¹¹¹], והוא ציריך להיפיצם „חווצה”, החל מוחצתה בעצמו (מנקודת האמונה והקבלת עול שלו בשכלו ומודתו וכחותיו הפנימיים), עד בחווצה כפושטה – חוץ מחד¹¹² אמות דקדושה, דישיבה, ביהיכנס וביהמ"ד, עד ב„חווצה“ (עם ה"א שכולן חוותה¹¹³) שאין חוותה למטה ממנה.

וע"ד הסיפור היידוע אודות חסיד שהלך ברוחם במדינה ההיא – מבלי להתחשב במידידות והגבלוות, כהסדר דחסיד אמיתי – בזמנ שוה ה"י קשור עם סכנה. ושוטר עצר אותו ושאל: „קטא אידיאט“ (מי הולך)? והוא השיב: „בטול אידיאט“ (בטול חולן)! הוא השיב מה שהי מונה אצלו באמת – שכל מציאותו היא „בטול“, והמציאות ד„בטול“ הולכת!

ביחד עם זאת הוא השיב לו דוקא בrossoית – כיון שביטולו נמשך גם במצב נבראות המוקום – בהטבע והמציאות דרости – ע"ד „אולדת¹¹⁴ לקרתא הלך בניוסא¹¹⁵“, כך שטבע ולשון המוקום עצמו אומר ומרגיש, ש„בטול אידיאט“. יב. אמנם עדיין נשאלת השאלה –

כפי שכמה שואלים: אfilו כאשר אני

ולאחרי הגאולה דג' תמו ז"ב-ב"י ג' תמו¹¹⁶: יש לומר שג' הענינים ד„יפוצו¹¹⁷ מעינויו ריך חוצה¹¹⁸ הם ע"ד ג' הענינים שבאות ד': יפוץ – נקודת הביטול, מעוניוניך – הקו למעלה (וותוב), וחיצה – הקו באורך שמרמו על ההשפעה מלמעלה למטה.

לכל בראש ציריך יהודי לעמוד במצב ד„יפוצו¹¹⁹ – מציאותו צריכה להיות מציאות ד„יפוצו¹²⁰, מציאות שמאיפה אלקות, ובאופן שלמעלה ממדידה והגבלה (יפוץו לא הגבלות¹²¹). לפני שאמורים לו מה (בפרטיות) הוא ציריך להפיין [מעוניוניך], והיכן הוא ציריך להפיין [חווצה] – ציריך הוא לדעת, שמיד כאשר הוא קם בבודק (לפני שעושה את עבדותו – בפרטיות) הרי הוא מציאות ד„יפוצו¹²² – מודרני אני לפניך כי רבה כו". אוני, מודה אני לפניך כי רבה כו". נבראת לי לשמש את קוני¹²³ אין הפשט שהוא מציאות לעצמו, וממציאות זו מתעתקת ב„יפוצו¹²⁴ (לשם את קוני), אלא כל מציאותו היא „יפוצו¹²⁵. ובלשון הידוע¹²⁶: „לכתחילה אריבער“, מיד מלכתחילה עומדת הוא מלמעלה.

ואח"כ הוא ציריך להמשיך ואთ בפרטיהם: „מעוניוניך – הוא ציריך להפיין דוקא את מעינות התורה, שמתרח בכל שהוא¹²⁷ [למעלה מדרגות הימים שלמטה

ודיבור) באים מיד במהירות לחתון (מעשה), ללא הפסק בינויהם (دلלא בכאות ה"א¹²⁸). ומה באים לנוקודה מתחתית היקנו השמאלי דאות ת' – נקודת הביטול, ונוקודה גדולה (בעלת אורך ורוחב), ג.א. ד„תק“, למלعلا מטעם ודעת ולמעלה מדידה והגבלה (כמובן או רוחב) ז.א. שטענת קרחה בא ביחסם האות – שמורה על הי"¹²⁹, והוא ראה את הגילוי שלמעלה מדידה והגבלה כפי שהיה לעל¹³⁰; טעתו בערעור על כהנות אהרון היתה בעניין ד"ר¹³¹, ר"ש¹³² (עניות¹³³), שמורה נצחית (בל' שינוי), הקשורה עם ת', מהח渺ה (דמחשה ודריבור) אינה יורדת בסדר השתלשלות (קרחה רצה לחלק בין עליון ותחתון¹³⁴), בכאות ר' שבה חסר הקו שליש¹³⁵, ובקודת הביטול בסיסום העבודה.

וע"ז נבעל הענין ד„חקת¹³⁶ – גם מלשון חקיקה¹³⁷, שמורה על המשכה נצחית (בל' שינוי), הקשורה עם ת', מהח渺ה (דמחשה ודריבור) אינה יורדת בסדר השתלשלות (קרחה רצה לחלק בין עליון ותחתון¹³⁸), בכאות ר' שבה חסר הקו שליש¹³⁹, ובקודת הביטול בסיסום העבודה.

ו. ע"פ הניל י"ל בהנס ד„شم"ש בגבונו דום:

הכוונה בנס זה היה – לא לצאת מדרך הטבע לגמרי – רק כברוב הענינים, שתנס יסיע לנצחון המלחמה¹⁴⁰ שקשרו (עכ"פ במקצת) גם עם דרך הטבע. אפיקלו במלחמה זו – ש"ה נלחם עד תי"ו, בכל ג' הקוים (באות ת') לישראל¹⁴¹ – היה צריכה להיות התחבשות גם בדרך הטבע.

ולכן לא ה"י נס שליל לגמרי את המלחמה בדרך הטבע (ע"י יהושע), אלא נס שיש למלחמה שלהם: ההכנה וההכשרה לנצחון ה"י ע"י הנס ד„شم"ש

(68) ראה תו"א מגלה אסתר זה, סע"ב ואילך.
(69) לקו"ת ר"פ בלק (ס"ה, א ואילך). סה"מ תר"ז ע' רעט ואילך. תרנ"ח ע' ריב. ה"ש"ת ע' 122. סה"מ קונטרס ח"א רמא, א ואילך. שיחת ש"פ וגיש סה"ש תנש"א ח"א ע' 215.

(70) לקו"ת ר"פ חותם.
(71) שבת נה, א.

(72) ראה רלב"ג שבהערה 18, ש"מה שאמר ולא ה"י ביום ההוא לפניו ואחריו למשמעותם בקהל איש כי ה' נלחם לישראל, והורה בזה כי זה המופת הוא בעניין המלחמה בעצמותה, ואם ה"י זה המופת בעמידה מהתנוועה לא ה"י לו רושם בעניין המלחמה כלל כו", עי"ש.

(62) שם נד, סע"ב ואילך. ושות' ג. אוחה¹⁴² פרשتنנו ע' טرس. תרצד. ס"ה ויקח קrhoת העת"ר המשך תע"ב ח"ב ע' א' מג ואילך). סה"מ מלוקט ח"ג ע' ג ואילך.
(63) תנומא פרשtnנו ה. במדבר ש"פ פ"ח, ח. פרשי¹⁴³ פרשtnנו טז, ג.

(64) ראה לפקן ס"ה. ושות' ג.
(65) ראה לקו"ש ח"ח ע' 117 ואילך. סה"מ מלוקט שם, ושות' ג.

(66) נסמן בהערה 68.
(67) ראה בארוכה שיחת ש"פ קrhoת ג' תמו תשמ"ח ס"ו (ס' השיחות ח"ב ע' 503). ושות' ג.

(111) ריש מס' מקאות. רמב"ם שם רפ"ט.

(112) ראה סה"ש תנש"א ח"א ע' 144.

(113) שמ"ר שבהרעה 53.

(114) ולהעיר שוו הטעם שמשה לא אכל ולא שתה ארבעים יום (שמ"ר שם. ב"ד פמ"ה, יד).

וראה גם ב"מ פו, ב) (ולהעדר שג' תמו הווא בתוך ארבעים ימים הרשנים), וככמבוואר בם"א (לקו"ש תשא תש"ג) שיש בה ג' אפשרויות ודרגות: (א)

שבע משה לא נשתנה וכן נצטער משה על זה שלא אכל אלא שתה. ראה הננסן בהערה 53. (ב)

שבעו שלו נשתנה (לפי שעה) ע"י נס של הקב"ה, נס שנמשך במשך כל הארבעים יום, (ג) הנס ה"י רק פעם 'א' בתחלתו, כי זה فعل שנייו בطبعו שלו, רק מוקאות פ"א מ"ז. רמב"ם הל' מוקאות

ש בטבע שלו עצמו נעשה כמו מלאך, שאיןו ווקק לאכילה ושתי).

(105) לשון הכתוב – משלוי צו, ה.

(106) ראה באגא¹⁴⁴ הבуш"ט (כש"ט בתחלתו,

ובכ"מ): בעת שיתרסם למועד ויתגלת בעולם יפוץ מעוניוניך חוצה.

(107) ראה קובץ כ"ח סיון – יובל שנים ע' 38.

(108) משנה ובריתא סוף קידושין.

(109) אגדות-קדושים אדמור"ר מהורי"ץ ח"א ע' תרי"ג.

(110) מוקאות פ"א מ"ז. רמב"ם הל' מוקאות פ"ח. טוש"ע יו"ד ס"ב.

וז. ועוד"ז אויל ייל גם ההסבירה בסנס הגואלה דג' תמו (בשנת תרפ"ז):
ביחד עם זה השננס דג' תמו ה"י נס שלמעלה מהטבע, היהת לו השפעה בהטבע גופא, שהוא „הסכים" לתנס [ובפרט שמלכתה היליה ה"י וזה נס המלווה בטבע, ובמיוחד בערך להנס ד„פרח מטה אהרן" ו„שם בגבעון דום"], כידוע שאותם אנשים שאסרו את בעל המאסר והגואלה, הם גופא (בעודם בתקופת) נאלצו לשחררו, עד שהיו צרים לסייע בשחרור והגואלה⁷².

ויש לומר, שכן לא בא הנס בבחאת (בגואלה שלימה), אלא שהתחליק לשלביט בדרך הטבע - בהתחאם למצב הצד שכנגד (שהי" בתקופת), שם מצד מצב ("טבעם") הגיעו להכרה שצרים לשחררו, החל מביטול הגוזרת דמייך החיים ר"ל להגלותו לעיר מקלטם בקאסטרואמא, עד - שהחררו אותו לאמריו⁷³.

אבל גם אח"כ בשארה המדינה בתקופה, כולל - בשיקיות להתגודות לדת ישראל וכו', וכן נמשכה שלימות הגואלה דבנ"י (במדינה היא) משך זמן, עד שם עצם (במשך הימים) הגיעו סוס"ס להכרה ויתחילו שם להרשאות לבנ"י להתנaga בחפשיות בכל ענייני יהדות, וגם להתייר יציאת יהודים ממדינה ההיא ואף לסייע להם בפרק),
כולל גם - בימים אלו ממש -

72) ראה גם לקו"ש ח"ח שם. ח"ח ע' 237 ואילך. ח"ח ע' 256.

73) ובזה גופא - נתעכט נתינת תעודה השחרור בפועל עד י"ג תמו (כ"ל הערא 9), שבוה ניר ומודגש שהפעולה רשותית דחויפש נישית ע"פ חוק המזוניה, בין נונטביב החופש עד ל"ג תמו, שב הי' המשרד הממשלתי פותח באופן רשמי ע"פ חוק המדינה (ראה ס' השיחות תש"ט ח"ב ע' 568 ואילך).

בגביעון דום⁷⁴, אבל זה עצמו לא פעל את הנזחון. לאחריו שהאייר אויר היום הטבעי (דאור השמש)⁷⁵, היו צרים ימושע ובנ"י לרדוּף ולהלחם עם האויבים בדרך הטבע. ועפ"ז אויל יותר מסתבר לומר, שהנס עצמו (ד, שם בגבעון דום) ה"י באופן שקשרו עם טبع מHALK השם (אופן השני הנ"ל ס"ב) - וזה עצר לא רק את השימוש והירוח, אלא את כל הכוכבים ומזלות, ומהלך גלגל היום בכל, וכל הגלגלים הקשורים עם HALK השימוש.

[וימתק ע"פ הביאור בחסידות]⁷⁶ באמירת יהושע „שם בגבעון דום וירח בעמק אילון“, שע"י עצירת מHALK השימוש והלבנה (השתחוואה והbijtol של הסמ"ס), שזו ע"י פעולה על השימוש „דום⁷⁷ מלמן רירהה⁷⁸“ - רצה יהושע לבטל את ההשפעה לאומות העולם (שעם נלחמו או בנ"י) שעובדים את השימוש והירוח (כוכבים ומזלות), ועפ"ז - נפעל גם מהלך השם והירוח אלא גם מוחלים של עוד כוכבים ומזלות (בשאיל הגלגלים).

72) ועוד"ז הנס ש"וה' השליך עליהם אבני גדולות מן השמים גו", אף שע"ז „ימתו רבים גוי מאשר הרגו בני ישראל בחרב" (יהושע שם, יא).

73) וראה לקו"ש ח"ח ע' 120, שם ע"י עצם הענן דביטול תנוגות השם נתקימה הכוונה לטבע השם עצמו ליה.

74) סידור שער המילה קמבר, ואילך. סהמ"ץ לחצ"צ מצות מיליה (ה, א ואילך). אורה"ת שבועות ע' קט ואילך. נ"ד (פרק ב) ע' תשלה ואילך. וראה לקו"ש ח"ח ע' 261 ואילך.

75) ראה ב"ב כה, א.

76) פרשי"ע ה"פ.

77) ד"כ מן שהוא דומם עומדת ואני מהלך, שככל עת הילכו הוא אומר רירה" שפט. וראה גם י"ש יהושע רמזו כב. מדרש תהילים ט, ה.

אין אתם עוסקים בתורה): „גנינה מלאכתנו ונעסוק בתורה מהיכן נתפרנס“, הוציאו ירמיהו את „צנצנת המן“ ואמר להם: „ראו בזה נתפרנסו אבותיכם, הרבה שלוחין יש לו מקום להכין מזון ליראו¹⁰¹. עד"ז ישנו הלימוד מ„פרח מטה אהרן“, שקדמים (מזון גשמי) גדלים באופן נסי, ובזרויות, ועד"ז - בוגע לפרשנות בגין".

לאידך גיסא נאמר „וברכך ה' אלקייך בכל אשר תעשה¹⁰², שהמשכה דפרנסת גשmitt נפעלת ע"י סדר טבעי דצמיחת שקדמים (ויצא פרח ויצין צין ויגמול שקדמים), שבא ע"י משא ומתן באמונה¹⁰³ (וחדישה וזרעה), בהганבות דעתם העולם, חדור באמונה בה" - „שמאמין בחיה העולמים ווורעיה¹⁰⁴; וזה נעשה הכל"י קיבל את ברוכתו של הקב"ה לפרשנה באופן נסי, אבל נס כהה שמתרחש בטבע העולם, שרואים שטבע העולם ואהו ע"ע עצים -

ישנה ההוראה מ„פרח מטה אהרן“, שלآخرיו היסוד קיבלת עול, יכולת וצריכה אח"כ הנקודה שלמעלה ממדייה והגבלה „להתפשט“ בכל כחוויות הפניימיים, עד בכל מציאותו וטבעו, שעצם מסייעים בהשפעת פרנסת בגין".
שווה יתן פירות - „ויצא פרח ויצין צין ויגמול שקדמים“, ובאופן כהה - שטבעו ומצייתו עצם נעשין באופן של זרויות („טבע מהיר“) ושלמעלה ממדייה והגבלה, שכל מה שעושה בכחויות הבלתיים הוא בזרויות היכי גודלה, זרויות דקדושה.

יא. מוה ישנו גם לימוד מיוחד בענייני רשות של יהוד, ובפרט בהפצת המעינות חוצה, שנתרחבה עד באופן שלא בערך ע"י

101) פרשי"ע ה"פ.

102) פ' ראה טו, יה. ספרי עה"פ. וראה לקו"ש ח"ח ע' 294. ושם. וראה מאמרי אה"ז תקס"ה ח"ב ע' תרמה.

103) ועד שבעה שמכנים אדם לדין או מרים לו נשאת ונחת באמונה, עוד קודם ששאליהם לו עסקת בתורה (שבת לא, ס"א).

104) תוכה אמונה - שבת שם (בשם הירושלמי).

97) ואתחנן, ו, ה.

98) תוא"א מקץ לט, ד. ובכ"מ.

99) לקו"ת שלח מ, א.

100) בשלח ט, לג.

ויהפוך את טבע העולם (שני הקווים دائרכ ורוחבו). עד שוה מגיע גם למצב ד"רשו", עניות דלוועז' (ענין המאסר ע"י המגדים לקודשו), ומהפך גם את זה⁹². ואדרבה: דוקא ע"י היורדה למיטה במצב של צרה – מתגלה איך ש, עמו א נכי בצרה⁹³, שקי על עצמותו ית', שלמעליה מכל הגדרים מסדר השתלשלות עליון ותחתון, ולכן – אע"פ שהקב"ה הוא עליון שאן למעליה ממנה, ואירה היא בעולם תחתון שאין למיטה ממנה – הרי עמו א נכי בצרה⁹⁴ (היפך השתלשלות, דעליון ותחתון), וגם במצב זה – בח' אחוריים – מתגלה היוי"ד (נקודת מלמעליה למיטה (לדרגות נחותות יותר). העליון והתחתון מסדר השתלשלות.

ט. מהאמור לעיל ישנו כמה למודים, הן בכללותם עובdot האדם, הן בוגע לעצמו והן בוגע לעובdotו בעולם, והן בעניין תומ"ץ והן בעניין רשות (באופן פרנסת האדם), וגם ובמיוחד – בקשר עם הגואלה דג' תמו – בוגע לעובdot דהרבצת התורה והיהדות והפצת המיענות חוצה.

ובפרט שישנו הצעוי שצידיכים להניח את מטה אהרן "לשמרת לאות" ("שבחרתי באחרון הכהן"), "משנגןנו ארון נגנו עמו כו'" מקלו של אהרן בשקד" ופרחיה") – מובן א"כ שמה ישנה הוראה נצחית לדורות; וכיון שכוא"א מישראל הוא חלק מ"מלכת הכהנים"⁹⁵, "כהנים גדולים"⁹⁶ [וכפס"ד הרמב"ם⁹⁷, ש"ל,

(הרמה), ועוד המعلاה ד"תפללה לעני" (גמול) חדשן הג', החודש דמתן תורה, משא"כ אות ר' שאין לה נקודת הביטול – העניות היא בכך שאין לה שם שיוכות לקודשה.

ועפ"ז ניתן להסביר גם את החלוק בין שני הקווים של הר' ושל הד': שני הקווים – ברוחב ובאורך – כוללים את כל הדרגות מסדר השתלשלות, שמתחלק בכללות לעליון ותחתון, רוחב ואורך: הקווים לעלייה (ברוחב) הוא שלימות בהרחבת, אבל בהדרגה העליונה עצמה (ע"ד איות), והקוו באורך מורה על המשכחות, מלמעליה למיטה (לדרגות נחותות יותר).

שתי המעלות ביחס: נקודת הביטול וכפי שוה נ麝ח וחודר גם מסדר השתלשלות (שני הקווים): כאשר ישנו שני העניות דעליון ותחתון, אבל חסירה נקודת הביטול (ההעיצם) – הרי סי"ס חסר או בהחיבור דשני הקווים (עד שחרר גם בשילומיות דשני הקווים עצמן), עד שהיפירוד בינהם יכול להביא למצב של "רש", עניות היפך הקודשה (ע"ד כפי שהי' אצל קrhoת, אוטות "חק ר'", כנ"ל ס"ה). אבל כאשר ישנו הביטול דנקודות היהודות (נקודה מתחורי הד') – שהיא מחוון ולמעליה מיטה משני הקווים [יותר מהמעליה מכל הדרגות מסדר השתלשלות – הנקודת דיחידה שמקשרות את היהודים עם היחיד שלמעליה⁹⁸].

וזה הtopic חדשן הד', חדש הגואלה – גאות ג' תמו ויב"ג תמו – שהגנס שלמעליה מטיבע (ע"ד נקודת יומישך

⁹² ובפרט לאחרי מאתיים (ר') שנה להולדת אומ"ר הצמח זדק. ⁹³ תהילים צא, טו.

⁹⁴ ראה בעה"ט עה"פ. וראה גם אגדת בראשית פ"ט (פ). ⁹⁵ סוף הל' שמיטה וובל.

⁹⁶ תהילים קב, א. וראה כתור שם טוב ס"ג. ⁹⁷ אור המAIR פ' יושלה. וראה סה"ש תנש"א ח"ב ע' (לעיל ע' 167) ואילך. ⁹⁸ 555

ג' וד' ר"ת "גמול דלים"⁹⁹, ההשפעה להתחזיר את שם העיר "לענינגראד" (שבה ע"ד נסן "דלים"), באופן שואה (בח"י לדלים) מתהפק לחודש הגאורלה¹⁰⁰.

ויש לומר שענין זה מרומו בצורת (אות) ד':

אע"פ¹⁰¹ שאות ד' ואות ר' דומות בכך שתיהן מורות על עניין העניות: דיל"ת מלשון דלות ור"ת דלים, ורי"ש מלשון שנעשה ע"י אילו שאסרו את בעל המאסר ר' וילרש אין כל"¹⁰², ושתייהן מרכבות משני קווים, אחד למיטה ברוחב ואחד וагאולה; ויש לומר, שההשקי"ט והרצון להתחזיר את שם העיר מ"לענינגראד" באורך (מלמעליה למיטה) – ישנו חילוק עיקרי בינהם: אוט ד' יש לה נקודת הי"ג מאתורו" (شمקרת את שני הקווים), משא"כ אוט ר'.

אחד העניים זהה: הנקודה מורה על עניין הביטול, וזה קאי על נקודת היהודות שישנה בשלימות אצל כא"א מישראל, שבאי"א לאחרי – ובכך של – חדש השלישי (ירוחא¹⁰³ תליתאי)¹⁰⁴, בדוגמה זאת לא בפנים דקושה), ממש"ל¹⁰⁵, אע"פ לא בפנים דקושה, כמו כן של מה"ל¹⁰⁶, שחטא ישראל הו"א, כיוון שנקדות היהודות היא למיטה מכל העלומות והסתירות, ולמעליה מכל הדרגות מסדר השתלשלות – הנקודת דיחידה שמקשרות את היהודים עם היחיד שלמעליה¹⁰⁷.

ונקודה זו (ביטול) מתחורי הד' מורה שהדרגות והעניות של הד' הוא הביטול דקודשה – שמקשר אותו עם הדרגות היכי נעלות, דיל"ת גם מלשון "דילתני"¹⁰⁸

⁹⁴ שבת קד, א.

⁹⁵ ראה לקו"ש ח"ח ע' 309 ואילך. וש"ג.

⁹⁶ בהבא להלן, ראה ספר הערכים-חכ"ד מערכת אותיות – ר' י"ש ס"ב (ע' שס ואילך). וש"ג.

⁹⁷ שמואלא-יב' ב, ג. וראה גם משלי, י, טו. ל.

⁹⁸ שבת פח, א.

⁹⁹ סנהדרין מד, א.

¹⁰⁰ ראה לקו"ת ראה כה, א. כו, א. ובכ"מ.

¹⁰¹ סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 549.

הSKU"ט והרצון דכו"כ במדינה היה להתחזיר את שם העיר "לענינגראד" (שבה ע"י המאסר והישיבה בבני האסורים) – השם שננטנו לה (על שם מנהיגם) – בחורה לשצאר קרא לה בזמנ בניית העיר (שמייצג את ההיפך הגמור מהקומוניסטים). והגם שאפ' תחת שלטון הצאר היו מנויות ועיבודים ליהדות – אין זה מגיע למה שנעשה ע"י אילו שאסרו את בעל המאסר ר' וילרש אין כל¹⁰², ושתייהן מרכבות משני קווים, אחד למיטה ברוחב ואחד ואגאולה; ויש לומר, שההשקי"ט והרצון להתחזיר את שם העיר מ"לענינגראד" ל"פטערבורג" – רואים בגלוי יותר את הפעולה הנמצחת מהגאותה בי"ב-יג' תמו, הגאותה הכללית לכל בניי ממנגדייהם בכלל, ובפרט במדינה היהיא.

ת. ואולי יש לקשר זה גם עם חדש הגואלה (חדש תמו) – חדש הריביעי, שבאי"א לאחרי – ובכך של – חדש השלישי (ירוחא¹⁰³ תליתאי)¹⁰⁴, בדוגמה זאת לא בפנים דקושה), ממש"ל¹⁰⁵, אע"פ לא בפנים דקושה, כמו כן של מה"ל¹⁰⁶, שחטא ישראל הו"א, כיוון שנקדות היהודות היא למיטה מכל העלומות והסתירות, ולמעליה מכל הדרגות מסדר השתלשלות – הנקודת דיחידה שמקשרות את היהודים עם היחיד שלמעליה¹⁰⁷.

¹⁰⁰ ועוד שלל שם עיר זה (פטערבורג) נקראת גם הגואלה שלו, ופעולות הגואלה – שעייר העניין הדפצת המיעינות חוצה התחליה "גאך פטערבורג" (כאן הוא הלשון בס' השיחות תורת שלום ס"ע 112).

– ולහדר שגם גאות אודה"ז הייתה קשורה בדרכי הטבע (של אה"ע) – ראה אגדות קודש אודה"ז ס"ל. והש"ג (וראה ס' השיחות תשמ"ט שם. לקו"ש ח"ה ע' 186 ואילך). ומונדש גם בספר הדירוש בוגע לקידוש הלבנה שלו על הספרינה בזמנ היותו במאסר (לקיד"ד ח"ד תשנב, ב. וראה גם לקו"ש ח"ה ע' 80. ס' השיחות תשנ"ח ח"א ס"ע 201 ואילך. שיחת ש"פ ויק"פ שנה זו).

¹⁰¹ ראה באורה הס' תשמ"ז ח"ב – שיחת ש"פ קrhoת ס"ב ואילך. סה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 494. 528. 5.528.

¹⁰² שבת פח, א.

¹⁰³ ולהעדר שהתחילה המאסר היה בט"ז סיון, קימא סירה באשלמותה (וח"א קנו, רע"א. ח"ב

פה, א. שמ"ר פט"ו, קו. ו עוד) דירחה תליתאי.